

Arrest

nr. 111 990 van 15 oktober 2013
in de zaak RvV / II

In zake: X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2013 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2013 houdende afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies), alsmede de inreisverboden (bijlagen 13sexies) van 9 oktober 2013, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 oktober 2013 om 11 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 oktober 2013 beslist de verwerende partij tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding (bijlage 13septies) alsook de beslissingen tot inreisverbod. Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding in overeenstemming is met de wet.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 290; EHRM 8 juli 1999, *Cakici/Turkije*, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, *Doran/Ierland*, § 57; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, *Chamaïev en cons./Georgië en Rusland*, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, *Bati en cons./Turkije*, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, *Gabramadhin (Gaberamadhien)/Frankrijk*, § 66).

3.2.1 De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.2.2 De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag,

zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de Raad zich niet heeft uitgesproken binnen de in het tweede lid bedoelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

3.2.3 Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.2.4 Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te

voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

3.2.5 Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

3.2.6 Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.2.7 *In casu* zijn verzoekers van hun vrijheid beroofd met het oog op hun verwijdering. Zij maken aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Dit wordt niet betwist door verweerder. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1 De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 4.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, *vzw L'Erablère/België*, § 35).

4.2.2 De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu zijn verzoekers van hun vrijheid beroofd met het oog op hun verwijdering. Zij maken aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1 Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.1.2 Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet

wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Conka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2 De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.3 *In casu* voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM. Verder menen zij dat de bestreden beslissingen de artikelen 13 en 22 van de Grondwet alsook de artikelen 12 en 13 van het EVRM schenden.

Verzoekers betogen dat er niet gemotiveerd wordt aangaande de reden van het inreisverbod van drie jaar. Het is onjuist dat de tweede verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers wijzen er op dat er nog procedures hangende zijn en zij van plan zijn nog een procedure op te starten. Het is niet duidelijk of hiermee werd rekening gehouden. Verzoekers stellen een stabiele relatie te hebben en dat eerste verzoekende partij student is aan de VUB; bij een inreisverbod zal zij haar studies niet kunnen afmaken, evenmin zal zij haar takenpakket als zaakvoerder kunnen waarnemen. Verzoekers menen dat hun recht op eerbiediging van hun privéleven en gezinsleven alsook hun recht om te huwen hierdoor wordt geschonden. Verwerende partij heeft ook nagelaten zich te informeren omtrent het gevolg dat verzoekers hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verder stellen zij dat eerste verzoekende partij wel in bezit was van identiteitsdocumenten, dit is later gebleken bij de politie. Bovendien zien zij niet in waarom zij het land dienen te verlaten als ze nog steeds een rechtmatig belang hebben om lopende procedures op te volgen. Tweede verzoekende partij heeft pas bij de politie kennis gekregen van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak waaruit zij menen af te leiden dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet verkeerd beoordeeld werd. Dit alles werd niet nagegaan in de bestreden beslissingen, men heeft geen rekening gehouden met de medische toestand van tweede verzoekende partij.

Verzoekers benadrukken dat zij geen van beiden een definitieve beslissing hebben in hun lopende procedures en dus ook geen redenen hadden om te vertrekken. Zij zijn nu bereid vrijwillig te vertrekken. Hun persoonlijk gedrag vormt evenmin een gevaar voor de openbare orde. Indien de respectievelijke verblijfsaanvragen worden goedgekeurd zullen zij niet meer in de illegaliteit verkeren. In dat geval is de kans groot dat eerste verzoekende partij binnen kortste tijd opnieuw aan het werk zal zijn.

Verzoekers stellen nog dat geen afweging werd gemaakt tussen de belangen van de overheid en hun belangen. Zij zullen hun procedures niet meer kunnen opvolgen. Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel worden hierdoor geschonden.

Volgens verzoekers heeft de verwerende partij de wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren hetgeen een inmenging vormt in hun privéleven.

4.3.4 Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van de middelen vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

4.3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

4.3.6 Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen in het verleden diverse bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen hebben. Verzoekers betwisten het motief als zouden zij hier geen gevolg aan hebben gegeven, doch hun bloot betoog kan geen afbreuk doen aan de feitelijke vaststellingen zoals deze blijken uit het administratief dossier. Bovendien, waar zij dit betwisten, zijn zij tegenstrijdig met hun betoog dat zij niet inzien waarom zij het grondgebied zouden verlaten omdat zij nog procedure(s) hangende hebben, en aldus hiermee aangeven dat zij inderdaad geen gevolg hebben gegeven aan de hun eerder afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten. Waar verzoekers nog betogen dat er een schorsing was uitgesproken tegen een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en zij de voortzetting van de procedure hadden gevraagd waarbij er nog geen uitspraak is hieromtrent zodat de verwerende partij niet dienstig naar dit bevel kon verwijzen, wijst de Raad erop dat op 27 september 2012 bij arrest nr. 88 387 dit beroep werd verworpen zodat verwerende partij naar dit bevel wel dienstig kon verwijzen.

De Raad wijst er voorts op dat – wat het inreisverbod betreft – de gemachtigde zich gesteund heeft op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat een inreisverbod afgeleverd wordt wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, hetgeen blijkt voortgaand, op verzoekers van toepassing is. Zoals blijkt werd aan verzoekers in het verleden enkel een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd zonder inreisverbod. De reden dat thans een inreisverbod wordt afgeleverd is omdat verzoekers bleven persisteren in illegaal verblijf. Het feit dat eerste verzoekende partij zich heeft ingeschreven aan de universiteit op een ogenblik dat zij illegaal verbleef, met name op 27 september 2013 kan aan dit motief geen afbreuk doen. Ook de vaststelling dat eerste verzoekende partij op 9 september 2013 – m.a.w. op een ogenblik dat zij illegaal in het Rijk verblijft en reeds het bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten - zaakvoerder wordt van een firma, kan geen ander licht werpen op voorgaand motief. Bovendien toont eerste verzoekende partij evenmin aan dat zij in het bezit is van een arbeidskaart of beroepskaart waardoor zij arbeid zou mogen verrichten in België.

4.3.7 Verzoekers betogen dat er nog procedures hangende zouden zijn, doch de Raad wijst erop dat het indienen van een beroep tot nietigverklaring eventueel vergezeld van een vordering tot schorsing geen enkele schorsende werking heeft en niet maakt dat verzoekers' verblijfssituatie daardoor legaal wordt. Dergelijke procedure verhindert niet dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij deze procedures in overweging zou moeten genomen hebben bij de afgifte van de thans bestreden beslissingen.

4.3.8 De Raad stelt *prima facie* voorts vast dat duidelijk blijkt dat verzoekende partijen zich illegaal op het grondgebied bevinden zodat de gemachtigde in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgeleverd aan de verzoekende partijen. De Raad ziet niet in wat verzoekers trachten te bereiken door te stellen dat enkel rekening werd gehouden met hun procedureel verleden nu dit op geen enkele wijze afbreuk kan doen aan de vaststelling dat eerste verzoekende partij niet beschikt over de bij artikel 2 vereiste documenten en tweede verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Het betoog voorts van eerste verzoekende partij dat zij wel identiteitsdocumenten heeft, kan evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat zij niet in bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten, immers gaat het hier om het in het bezit zijn van een verblijfsrechtelijk document, zoals een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, waartoe eerste verzoekende partij in gebreke blijft. De stelling dat zij nog procedures lopende hebben in België of nog een procedure zouden willen opstarten, kan evenmin afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissingen. Immers, zoals reeds hoger gesteld, zijn dergelijke procedures niet schorsend en zorgen zij er evenmin voor dat de verblijfssituatie van verzoekers wijzigt. Verzoekers kunnen zich bovendien laten

vertegenwoordigen door een raadsman die hun belangen ter zake kan behartigen. De stelling dat zij hun procedures niet meer kunnen opvolgen en dus geen afweging werd gemaakt tussen het belang van de overheid en hun belang kan aldus niet gevolgd worden. Waar zij voorts menen dat hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet verkeerd beoordeeld werd, wijst de Raad erop dat verzoekers kritiek uiten op een beslissing die geen voorwerp is van onderhavige procedure en deze kritiek aldus in deze niet dienstig kan aangevoerd worden. De Raad ziet voorts niet in waarom de verwerende partij nog verder zou moeten motiveren, meer bepaald aangaande de medische toestand van tweede verzoekende partij, nu reeds over de medische toestand geoordeeld werd en de aanvraag werd afgesloten bij beslissing betekend op 9 oktober 2013. Het betoog dat zij thans bereidwillig zijn vrijwillig gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten kan evenmin de motieven van de bestreden beslissingen ontcrachten. De Raad wijst er verder nog op dat illegaal verblijf een inbreuk vormt op de verblijfswetgeving zodat verzoekers' betoog als zouden zij geen bedreiging vormen voor de openbare orde, niet opgaat. Verzoekers gaan verder uit van hypothesen waar zij stellen dat bij een goedkeuring van hun verblijfsaanvragen zij opnieuw legaal zullen zijn en de kans groot is dat eerste verzoekende partij opnieuw legaal aan het werk zal zijn, doch ook dergelijk hypothetisch betoog kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij thans illegaal op het grondgebied verblijven en zij in dit illegaal verblijf persisteerden zodat in navolging daarvan, hen een bevel om het grondgebied te verlaten alsook een inreisverbod kon afgeleverd worden.

4.3.9 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

4.3.10 Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

4.3.11 Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

4.3.12 Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.3.13 De Raad wijst erop dat verzoekers op het eerste zicht niet aantonen dat zij gescheiden worden van personen met wie zij een beschermenswaardig gezinsleven of familieleven hebben in België dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM of artikel 22 van de Grondwet. Wat betreft de schending van

het aangevoerde privéleven wijst de Raad erop dat het *in casu* gaat om een eerste toegang en er in deze stand van het geding geen inmenging is in het privéleven van verzoekende partijen.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privéleven te handhaven.

4.3.14 Daargelaten de vraag of verzoekers gewag kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven in België, wijst de Raad erop dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt op het eerste zicht vast dat verzoekers op geen enkele wijze aannemelijk maken dat zij hun privéleven niet in het land van herkomst kunnen leiden.

4.3.15 Verzoekers verwijzen voorts naar het recht om te huwen, doch de Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen geenszins een verbod inhouden om te huwen. Artikel 12 van het EVRM dat het recht om te huwen omvat is *prima facie* niet geschonden.

Gelet op voorgaande vaststelling kan ook niet worden geconcludeerd dat artikel 22 van de Grondwet, dat een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM, op het eerste zicht werd geschonden.

4.3.16 Artikel 13 van de Grondwet dat luidt: “Niemand kan tegen zijn wil worden afgetrokken van de rechter die de wet hem toekent.” blijkt, gelet op de bespreking hoger, op het eerste zicht evenmin geschonden.

4.3.17 Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekers roepen de schending in van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissingen op het eerste zicht geen schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM inhouden.

4.3.18 De verzoekende partijen maken op het eerste zicht geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* op het eerste zicht niet het geval is.

Prima facie ligt noch een schending van de motiveringsplicht noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht voor.

4.3.19 Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

S. DE MUYLDER